

Obres premiades als II Jocs Florals de l'Institut 22@

El dia de Sant Jordi i Dia Mundial del Llibre, 23 d'abril de 2020, vam celebrar els II Jocs Florals de l'Institut 22@. Donada la circumstància del confinament, aquests van realitzar-se per *streaming*, mitjançant una videotrucada en què van participar el professorat de llengües i matemàtiques, l'alumnat i les famílies. Ara us fem arribar les obres guanyadores, per tal que pugueu gaudir-les al vostre ritme.

Les obres surten publicades aquí amb el consentiment d'autors i autores, que han escollit, també, si aparèixer sota pseudònim.

Índex

Índex	2
Modalitat de poesia en llengua catalana	3
Primer premi: 'La comunitat', de Claudia Ardiaca Peña (1r ESO A)	3
Accèssit: 'La paraula/La paraula', de Simona Soppelsa (1r ESO A)	4
Modalitat de poesia en llengua castellana	6
Primer premi <i>ex aequo</i> : 'Ventisca', de Sofia Emde Marziano (2n ESO B)	6
Primer premi <i>ex aequo</i> : 'La primavera', de Mario Delfa Montero (2n ESO B)	7
Accèssit: 'Tus ojos' de Marc Garcia Peña (1r ESO C)	8
Modalitat de prosa en llengua catalana	8
Primer premi: 'Llacuna, 32' de Joana Nadal Garcia (2n ESO A)	8
Accèssit: 'Estimar no és dolent', de Lliri Blau	11
Modalitat de prosa en llengua castellana	13
Primer premi: '2020' de Naom Airolde Giner (1r ESO C)	13
Accèssit: 'El rotulador color malva', de Sofia Emde Marziano (2n ESO B)	16
Modalitat de llengua estrangera	19
Primer premi <i>ex aequo</i> : 'love' de Mr. Poema	19
Primer premi <i>ex aequo</i> : Gaston Moore (1r ESO C)	20
Accèssit: 'Under the streets of New York', de Blanca Fernández González (2n ESO C)	21
Modalitat de còmic	24
Primer premi: 'Mi hermana fantasma', d'Irene Tur Fleta (2n ESO C)	24

Modalitat de poesia en llengua catalana

Primer premi: 'La comunitat', de Claudia Ardiaca Peña (1r ESO A)

Evacuen el niu tot barallant-se
per ser les primeres a fugir.

Veuen dos cops per primera vegada la llum
tot i que quan la primera mor
i cau pel balcó
una altra, de la missió s'encarregarà.

Treballen i treballen per al seu rei el cervell complaure.
I intenten en equip que ningú no passi gana.
Això és un secret, no ho reveleu!
Però d'una altra funció s'encarreguen:
combatre a mort el color negre
del seu aferrissat enemic les càries!

Abans de ser atacades brillen com perles resplendents
però si cauen esgotades de tant lluitar,
el color negre les envaeix,
i la gent, el dentista requereix.

Així que ja saps,
si les teves dents vols conservar,
neteja-les bé després de menjar,
si no, ja saps on aniràs a parar.

Claudia Ardiaca Peña

Accèssit de poesia: 'La parola/La paraula', de Simona Soppelsa (1r
ESO A)

-Un oggetto non sono
né un sentimento.
Sono un' espressione
per comunicare

Pensieri, sentimenti,
emozioni.
Se mi vuoi trovare
Devi parlare

Sono viva
sono immortale
vado via con il vento
se mi vuoi dimenticare.

Sono libera
se mi lasciano volare.

Sono scritta, sono urlata
molto spesso cantata
se mi vuoi vedere
devi disegnare.

Se mi vuoi disegnare
un colore mi devi dare: rosso, azzurro,
bianco, nero
mi posso trasformare.

Galleggio leggera
nel mare
delle idee.

Traducció:

La paraula

-Un objecte no sóc
tampoc un sentiment
Soc una expressió
per comunicar

Pensaments, sentiments
emocions.
Si tu em vols trobar
has de parlar.

Estic viva
Soc immortal
Vaig amb el vent
si em vols oblidar

Sóc lliure
si em deixes volar.

Sóc escrita, sóc cridada
molt sovint cantada
si em vols veure
has de dibuixar

Si em vols dibuixar,
un color m'has de donar: Vermell, blau
blanc, negre
puc transformar-me

Floto lleugera
en el mar
de les idees.

Simona Soppelsa

Modalitat de poesia en llengua castellana

Primer premi *ex aequo*: 'Ventisca', de Sofia Emde Marziano (2n ESO B)

Como una yegua ruin,
destruye a cada paso
rompiendo mares y muros,
nos hace sentir más puros.

Corcel de crines silbantes,
robando fronteras, suspiros e instantes
cabalgando siempre donde ondean las banderas,
en cada vuelo de cometa
esperando que la exhibieras,
acunando tardes de playa
levantando siempre la toalla.

Llegando a puerto,
compañera infalible
juega con la arena,
traviesa incorregible.

Y una vez más,
decide marcharse
se lleva las fragancias,
mas no vale la pena lamentarse
sus aéreas acrobacias,
siempre van a recordarse.

Sofia Emde

Primer premi ex aequo de poesia castellana: 'La primavera', de
Mario Delfa Montero (2n ESO B)

Se funde la nieve
el sol sale más intenso
como siempre todo sigue
el río baja denso.

Como humano indefenso
veo pasar el tiempo
la estación sigue su curso
y la naturaleza su pulso.

Mario Delfa Montero

Accèssit de poesia en llengua castellana: 'Tus ojos' de Marc Garcia Peña (1r ESO C)

Tus ojos parecen el universo
yo me quedaría para siempre en el universo con tus ojos
sin tus ojos el planeta de mi corazón se podría romper
pero eso no va pasar nunca y tus ojos me llevaba al universo.

Marc Garcia Peña

Modalitat de prosa en llengua catalana

Primer premi: 'Llacuna, 32' de Joana Nadal Garcia (2n ESO A)

Després d'esmorzar un iogurt amb flocs de civada i uns quants nabius, la Lúdia es dutxa i es vesteix. Avui toca fer la compra a la Queralt -pensa mentre es posa la mascareta i els guants. Ja fa uns dies que la jove, voluntàriament baixa al supermercat a buscar queviures per als més grans de l'escala. Sortint, es fixa en un paper que hi ha sota la porta:

"Bon dia veïns, sóc la veïna del setè primera! Demà dia 14 és l'aniversari del meu germà petit i, ja que en aquests temps el millor és fer germanor, us volia demanar que demà a les 12h obrim la porta de casa i li cantem la cançó: MOLTES FELICITATS! Moltes gràcies, junts podem!! PD: es diu Miquel."

A la Lúdia li ha agradat molt la proposta. Es pregunta qui viu al 7è, intueix que podria ser aquella noia que toca el violí però no ho té gens clar. Tot i portar molts anys junts, els veïns d'aquell bloc mai havien tingut gaire relació entre ells.

La Senyora Queralt és modista de tota la vida. Fa uns anys que es va jubilar, però últimament està molt atrafegada. Es passa gairebé tot el dia cosint mascaretes,

unes 60 unitats, que després dóna al veí del pis de dalt, en Carles. La idea li va donar la seva néta Lucia, que està molt pendent d'aquest tipus d'iniciatives. Se sent útil, i això la fa sentir jove, perquè nota que té més energia i il·lusió.

A les 9.30h sona el timbre, la Queralt obre la porta, és la Lúdia. Com altres dies, li dóna la llista de la compra, deixant el metre i mig de distància. Tot just tornava cap a la seva butaca quan veu el paperet a l'estora de l'entrada.

Són les 7 del matí i en Carles, més conegut pels veïns com el Dr. Fontanals, arriba a casa fet pols, després d'una jornada molt dura, de més de 12 hores. Es deixa la pell treballant en una planta de pacients amb Covid-19 de l'Hospital de la Vall d'Hebrón. Fa mala cara, té bosses als ulls i fa dies que no s'afaita. No es troba gaire bé, desitja que només sigui cansament, confia en la seva sort. Recull el paper del terra. Després de llegir-lo, el penja a la porta de la nevera perquè el vegi la seva dona i els seus dos fills, ja que ell no hi podrà ser per cantar, estarà dormint.

Assegut en un vell sofà, en Toni es fixa en un paper que s'ha colat per sota la seva porta. Són les dues de la matinada i no pot dormir, està desolat. Fa dos dies que la seva mare està ingressada a l'Hospital Vall d'Hebrón per coronavirus. La impotència, impotència de no poder ajudar a sa mare, quan ella sempre ha estat al seu costat. Sap que a l'hospital, el personal sanitari l'està atenent molt bé. El que donaria per estar a la seva vora, donar-li les gràcies i dir-li que l'estima. No ha pogut parlar amb ella, no sap si ho tornarà a fer...

Clemente Arcas, en el seu dia va ser pastor a un petit poble d'alta muntanya. Fa 5 anys, quan en tenia 73, el van baixar del poble per estar a prop de les filles, ja que li havien detectat Alzheimer. Des de llavors ha perdut molt, no reconeix a les persones, no recorda els seus noms ni els de les coses... Sorprenentment, però, recorda perfectament com es toca l'acordió, els dits no han perdut la memòria. Ara viu amb la Xiomara, la dona que el cuida. El segon dia de confinament, a les vuit menys deu, el va fer sortir al balcó a tocar l'instrument. Com de costum, a les 8 en punt, tothom va sortir a aplaudir. Ell, emocionat, va saludar al seu públic, pensant que els aplaudiments eren per a ell. A partir d'aquell dia, cada vespre la Xiomara el fa sortir a tocar. Ara els veïns també l'aplaudeixen a ell.

La Valentina sempre ha tingut una certa obsessió per la higiene, però ara especialment. No té altra cosa al cap que no sigui el coronavirus; les seves mans estan seques perquè cada dos per tres se les desinfecta, casa seva fa molta olor de lleixiu, ja que es passa tot el dia netejant cada racó del seu pis... Fa dues setmanes que està tancada a casa, sense excepció. Sort de la seva psiquiatra, que li truca un parell de cops per setmana i la tranquil·litza; i de la seva família i amics, a qui veu per videotrucada cada dia. Per uns moments, ella s'oblida de tot i no està pendent de rentar-se les mans. No ha obert la porta ni té pensat fer-ho, així que la Valentina no en sabrà res de l'aniversari d'en Miquel.

En Gerard és un estudiant universitari solter. Viu sol i completament al marge de la pandèmia. Està més feliç que mai, no hi ha classes a la uni, es pot passar tot el dia veient sèries de Netflix i jugant amb els seus col·legues al Call of Duty. Què més podia demanar? En llegir la carta, pensa que és molt més fàcil felicitar-lo per Instagram que no pas haver de sortir a cantar. Tenen relació a la xarxa, però en persona, com a molt, se saluden.

En Daniel i la Marta, són la parella del 5è. Estan en una situació complicada, ella treballa en una petita llibreria familiar, fa dies van abaixar la persiana, i no saben si podran tornar a obrir-la. Ahir, ell va rebre una notificació que la seva empresa ha fet un erto. La preocupació ha entrat a casa seva, no saben que passarà en un futur, però confien que tot s'acabi arreglant. Per sort, tant ells dos com la seva filla petita estan bé de salut, ara és el més important.

I així passen els dies de confinament els veïns del carrer Llacuna número 32; dies en família, dies de preocupacions, dies especials, dies estranys, dies en què malgrat l'aïllament i gràcies a un petit detall com una invitació han pogut sentir-se part d'una comunitat.

Finalment, a les dotze del migdia del dissabte, la cançó de Moltes Felicitats puja per tota l'escala en un cor de veus carregat d'ànims.

De fons un acordió.

Joana Nadal Garcia

Accèssit de prosa catalana: 'Estimar no és dolent', de Lliri Blau

L'Adman era un noi de 16 anys d'un poblet musulmà de Sudan molt aprop de la frontera d'Egipte. Vivía amb el seu pare, un home vell i estricte i amb la seva mare, més jove però amb caràcter. Tenia una germana gran, la Rasha, ja casada i amb dos fills.

L'Adman no tenia gaire bona relació amb els seus companys de classe ni tampoc amb els seus companys de feina. Més d'una vegada s'havia barallat amb altres nois que no li havien fet res; li agradava mostrar que tenia poder.

Cada cop que explicava a casa que havia pegat a algun noi, el seu pare li somreia i li deia: - cada dia ets més home, fill meu.

Però hi ha una cosa que ningú sabia d'aquest noi:

I és que l'Adman feia temps que amagava un secret, un secret que posava a joc la seva vida si algú el descobria. Ell sabia que allò que li passava no estava bé, que era molt greu i que allà a on vivia era pecat. Savia que en Fajîr, l'Imam del seu poble, sentia el mateix, i que si el descobrien (a en Fajîr), la pitjor conseqüència no seria la mort.

L'"amistat" que s'havia forjat entre el jove Imam i l'Adman, havia començat feia uns quatre mesos quan es van trobar "casualment" en un racó de fora de la mesquita després de la pregària i no es van poder aguantar la temptació de fer-se un petó. Des d'aquell dia, cada divendres quedaven durant cinc minuts en el mateix racó.

L'Adman es passava la setmana esperant que fos divendres per a veure'l; aquell era l'únic moment de la setmana en el que tant ell com en Fajîr se sentien lliures de ser ells mateixos, era l'únic moment en el que podien parlar, fer-se petons, abraçar-se... Encara que només fossin cinc minuts.

La parella sabia que ningú podia saber res sobre la seva relació, però un dia, la Faiza, veïna de l'Adman, els va veure fer allò que ningú podia saber. Al veure a l'anciana contemplant-los, en Fajîr es va quedar callat i l'Adman va començar a pregar-li a la bona dona que no en digués res.

- A part de que no és dolent, tu no en tens cap culpa de sentir-te així. - li va dir la

Faiza un cop l'Adman es va haver calmat. - Tranquil, que si vosaltres no ho voleu jo no diré res. Si necessiteu alguna cosa jo estic aquí per a ajudar-vos.

- Gràcies Faiza- va contestar en Fajr- li agraeixo de tot cor que ens vulgui ajudar. Sap que sent l'imam del poble, si algú altre ho descobris em torturarien abans de matar-me i a l'Adman, no li farien res gaire diferent.

- Tranquils tots dos, estic segura de que no sou els únics nois homosexuals d'aquest poble. És més, el meu ex-marit ho era i per aquest mateix motiu va emigrar a França, a on la gent el respecta. Em va alegrar que em deixés per a ser feliç; jo hagués fet el mateix.- I així va acabar aquesta conversa, que va il·luminar d'esperança a la jove parella, que unes setmanes després, va començar a planejar la seva fugida.

Van passar les setmanes i l'Adman, en Fajr i la Faiza s'anaven trobant de tant en tant d'amagat per a traçar el pla que conduiria als dos nois cap a la llibertat.

La Faiza es va ocupar d'aconseguir transport i els altres dos es van ocupar de pensar com traurien a l'Adman de casa seva.

Després de molts mesos, el pla només necessitava una data. I el pla era el següent: en Fajr aniria a "parlar en privat" amb els pares de l'Adman (com a imam del poble) i mentrestant l'altre sortiria per la porta i aniria trobar a la Faiza i a l'home que els havia de portar a la riba per a que agafessin un vaixell. Un cop en Fajr hagués acabat de parlar amb els pares aniria a trobar els altres i ell i l'Adman emprendrien el seu camí cap a la llibertat.

Després d'uns va arribar el gran dia. En Fajr va fer la bossa i li va donar a la Faiza per a que li guardés mentre parlava amb la família del seu enamorat sobre el Ramadà, que es celebraria unes setmanes més tard.

Mentrestant, l'Adman va deixar una nota al damunt del seu llit i va sortir per la finestra de la seva habitació; feliç però també trist d'estar deixant aquell lloc en el que havia viscut durant tota la seva vida.

Es va despertar a dins d'un cotxe, amb en Fajr al costat. Va mirar per la finestra i va somriure. Havien creuat la frontera i estaven vorejant el riu Nil. Van fer una parada per a menjar i poca estona després van reprendre el viatge fins al mar. El conductor, va resultar ser simpàtic i els va explicar que ell normalment transportava turistes en aquella petita camioneta i que per ell era normal fer viatges tant llargs.

Van passar els dies i per fi van arribar a la costa on es van acomiadar del conductor, que els va presentar uns pescadors que els portarien a França a canvi de que netejessin el vaixell i cuinessin durant els dies del viatge. Els pescadors no en sabien res sobre la relació dels joves grumets, que van haver de mantenir silenci per a que el pla els sortís bé.

Agafats de la mà, en Fajir i l'Adman observaven des de la finestra com la terra s'anava fent petita.

L'Adman, pensava en la seva família i en com devia haver reaccionat en llegir la carta en la que els hi explicava que estimava a en Fajir. Trobava a faltar al seu pare i a la seva mare però si tornés moriria només posar un peu a la porta de casa.

En Fajir, per una altra banda, pensava en la sort que havien tingut en escapar i en tota la gent que mor per ser com ells.

- Allà a on anem, estimar no és dolent - va dir l'Adman pensant en veu alta

- Allà a on anem, serem feliços i podrem crear aquella família en la que tants cops hem somiat - Va dir en Fajir.

I sense que ningú els veiés, es van fer un petó que va marcar el principi d'una etapa en la vida d'aquells dos joves enamorats.

Lliri Blau

Modalitat de prosa en llengua castellana

Primer premi: '2020' de Naom Airoidi Giner (1r ESO C)

Año 73 D.C, Residencia de veteranos de la pandemia, Lima, U.N.S.

Era una tarde de verano, las temperaturas eran altas a esas horas, un grupo de jóvenes entrevistadores entran en la residencia de veteranos de la pandemia, comentan que quieren entrevistar a un par de veteranos dispuestos a recordar y compartir sus historias de la crisis después de la pandemia, lo cierto es que no muchos quieren hablar sobre este

tema debido a las pérdidas que sufrieron. Hasta que encuentran a un anciano dispuesto a compartir sus recuerdos con esos jóvenes, se llama Gabriel y tiene 86 años, es de la ciudad ya inexistente de Barcelona. Sin andarse con rodeos empieza a relatar de principio a fin todo ese increíble suceso que ocurrió tan de repente. Tenía 13 años y vivía en casa de mis padres en el barrio gótico de mi ciudad, recuerdo la primera vez que supe algo sobre el covid-19, era enero del año 0 D.C y estaba con un grupo de amigos charlando por mi barrio, un amigo mío comentó algo sobre un nuevo virus detectado en china, nadie le dio más importancia al tema. Unos días más tarde me encontraba cenando con mi familia viendo el telediario, cuando se mencionó aquel virus nacido en china y se dijo que estaban construyendo un hospital desde cero en 6 días, por las numerosas muertes que allí ocurrían. Aquello despertó mi curiosidad y decidí buscar más información sobre el tema, según internet, era un virus que solo afectaba a los animales hasta que se pasó a los humanos por una mutación o algo así, también recalcaron que había habido más enfermedades en china de el estilo y que no había que preocuparse.

Al cabo de unas semanas llegó la noticia que decía que el virus había llegado a Europa, no solo eso sino que Italia había sido bastante afectada por el virus, fue en ese momento en el que todos nos pusimos más alerta. No tardó en llegar la noticia de que el virus también llamado Coronavirus había cruzado el mediterráneo para llegar a España, la noticia también informaba que los síntomas eran como una fiebre y que el periodo de incubación era de 3 a 14 días, además, decían que el virus afectaba sobre todo a los ancianos y que podía llegar a provocarles la muerte. Unas semanas más tarde anunciaron el cierre de los colegios e institutos en la provincia de Madrid y más tarde de Cataluña y por ende con una cuarentena de primer grado. Todavía me acuerdo de el día en que mis amigos y yo supimos que iban a cerrar los colegios, una alegría inundaba nuestro cuerpo sabiendo que ya no tendríamos clases, que ingenuos nosotros, pensando que era una razón para festejar... Por el momento el gobierno había decretado el estado de alarma junto a dos semanas de cuarentena de primer grado, era un suceso extraordinario. Al pasar las dos semanas de cuarentena el gobierno decretó dos semanas más de cuarentena, y así fue, mes tras mes todos en casa. Una anécdota que todavía recuerdo de aquella epidemia fue durante la cuarentena todo el mundo enloqueció y empezó a comprar montones y montones de papel higiénico, de hecho, existían todo tipo de bromas con respecto a eso, creo que son de las pocas cosas que recuerdo con cariño de aquello. Más tarde, el gobierno impuso la cuarentena de 2do grado, eso quería decir que no se podía salir de casa ni para comprar en el supermercado, el gobierno repartía la comida equitativamente

según los miembros de la casa. Los médicos trabajaban día y noche por los pacientes y los científicos por la cura, mientras tanto, las muertes y contagios se disparaban, era un punto crítico, los hospitales estaban desbordados a más no poder y los gobiernos estaban colapsando. Llegó a un punto en que los médicos se vieron obligados a anestesiarse a las víctimas más ancianas para tener sitio para más gente. Las semanas pasaban y nada mejoraba, había veces en que no había suficiente comida para todos y cada vez había más revueltas por la calle para tener algo de comer, los asaltos a las tiendas alimentarias para poder sobrevivir, la anarquía reinaba en las calles de la ciudad, llegó un momento en que si los científicos no actuaban, se podía avecinar la extinción debido a las constantes mutaciones que hacían muy mortal al virus así que los científicos tomaron una decisión drástica y peligrosa, manipular al virus para hacerlo muy mortal en poco tiempo para que así no hubiese tiempo de contagio y de esta manera extirpar al virus junto con la mayor parte de la población. Un día mi madre salió a por comida a un escondite que tenía en una tienda de muebles, cuando regresó ya era de noche, yo ya estaba en la cama, al día siguiente mis padres que habían dormido en la misma cama no despertaron, ahí me di cuenta de que ESTO ERA EL APOCALIPSIS.

Unos meses después el virus fue erradicado pero, ¿a qué costo? Todos mis amigos habían muerto junto a sus familias, no se porque yo no, la verdad.

2 meses después llegó un aviso vía radio que con los sobrevivientes del desastre iban a fundar un solo país en la zona de Sudamérica y el sud de América central, ya que ahí es donde poseían buenos recursos naturales como el hierro o la madera, esenciales para reconstruir una nueva nación, pocos meses después llegó un avión de carga para llevarnos a nuestra nueva casa. Más tarde el estado fue nombrado Union of the New States, ya que el inglés fue nombrado lengua oficial, además, el estado se decretó un estado aconfesional, ya que las religiones solo habían causado discriminación y racismo en el mundo, Union of the New States (U.N.S) era un intento de construir un estado justo y libre de cualquier discriminación, ya que el país estaba formado por muchas culturas.

Este país está bien pero en el fondo extraño mi hogar.

Creo que el resto de la historia ya la sabes.

Naom Airola Giner

Accèssit de prosa castellana: 'El rotulador color malva', de Sofia Emde Marziano (2n ESO B)

Esta historia comienza en Italia, Sicilia para ser más concretos. Comienza con un niño, un niño sonriente.

Alessandro, así se llama, tiene nueve años, más o menos porque hoy es su cumpleaños, de ahí su sonrisa. Aquí llega su regalo, una pequeña caja con un lazo. "No puede contener nada muy extravagante", piensan sus hermanos. Por el contrario, Alessandro está más emocionado que nunca.

Ha llegado el instante, ese instante en el que todo huele a felicidad, al sol por las mañanas, a oír cantar a los pájaros antes de irse a la cama, a la frescura de las sábanas limpias, al olor del pastel y de tu comida favorita. A Alessandro le hubiese gustado poder guardar ese instante en la cajita junto a lo que contiene, pero entonces, deja de pensar y abre la caja.

Su dulce y pequeña carita se ilumina, todos se aprietan contra él para contemplar el misterioso regalo, pero solo Alessandro comprende su verdadero valor.

Un rotulador.

Un rotulador malva, el color de los prados de lavanda en primavera, el color de sentir ese estallido de emoción en el interior y querer salir a jugar y a gritar al campo, el color de hacer siestas en verano y de escuchar tu canción favorita. Cuando por fin es capaz de reaccionar, Alessandro les da las gracias a sus padres y se marcha a un rincón, coje un folio y... está apunto de vivir una extraña aventura, pero él aún no lo sabe.

En cuanto la punta del rotulador roza el papel, la imaginación le transporta más allá de la hoja, más allá de la tinta, de su casa, de Italia, del mundo.

Está en un prado color malva tendido en la suave hierba teñida de violeta. De pronto, escucha una voz, una risa, se levanta y la ve: es una niña.

Tiene más o menos su misma edad, lleva una camisa con flores malva y unos pantalones del mismo color, su pelo, es largo y suave, de color malva muy intenso y baila con la brisa.

Alessandro se acerca, y sin palabras, entre miradas, los dos comienzan a jugar.

Un rato después, su madre va a buscarlo, está en el rincón, dormido tiernamente sobre el dibujo, la niña y el prado, trazados sobre el papel.

Pasa el tiempo, cada dibujo es una aventura nueva, Alessandro no puede ser más feliz y entonces, llega una guerra.

La familia se ve obligada a huir, pero él tiene su rotulador, y sigue dibujando y viajando a sus mundos de color malva, con su amiga de color malva y por largo que sea

el viaje, podrá huir de la cruda realidad.

Pero una noche, todo cambia.

Se despierta aturdido, llegan un oficial y unos soldados al lugar donde se refugian, y tienen que llevarse a los jóvenes, para instruirlos en el servicio militar.

Alguien le tira de la camisa, le llevan y entre lágrimas de sus padres y abrazos fugaces, se marcha.

Le llevan a una base, le instruyen y le hacen soldado, y durante este tiempo, por la ambición de los adultos con la cual no tiene nada que ver, la infancia de un niño inocente queda destruida, ya que nunca más le dejan dibujar.

Cuando la guerra termina, Alessandro tiene veinte o treinta años.

Crece.

Forma su propia familia.

Y por supuesto, vuelve a dibujar, vuelve con su amiga, con su prado y vuelve a la infancia, al poder de imaginar.

Cuando es ya abuelo, explica sus aventuras color malva, olvidando sus años de guerra. Sus nietos, escuchan atentamente, pero no están seguros si creerle o no.

Una tarde de primavera, el día después de cumplir los cien años, Alessandro se sienta en su cama, coje el rotulador y se transporta por última vez al prado, cruza una fugaz mirada con su amiga, allí siguen siendo niños, como la primera vez.

Y con un último suspiro, ve como la niña le sonríe.

Así, con esa sonrisa dibujada en sus labios, Alessandro abandona la vida, y es que, después de tantos años, la tinta del rotulador se había acabado.

Sofia Emde Marziano

Modalitat de llengua estrangera

Primer premi *ex aequo*: 'love' de *Mr. Poema*

I heard a silent, adorable adorning
And so you came gently clapping
All my soul within me imploring
And the heaven was lapping
What could there be more purely sapping?
Long i stood there fancying
What could there be more purely sapping?
It was backslapping, strapping, sapping

Mr. Poema

Primer premi *ex aequo* de llengua estrangera: Gaston Moore (1r ESO C)

El meu gat
esta atrapat
perquè s'ha quedat
enamorat d'un altre gat
pero ara esta enfadat
perquè ningú la ajudat.

A mi gato
le gusta el pato
pero está atrapado
y se a quedado
enamorado.

My cat likes
hanging out with Pat
but Pat
is with Mat
but Mat
is with a hat
but that hat
wants my cat
so they are all fine
and they all drink wine.

Gaston Moore

Accèssit de llengua estrangera: 'Under the streets of New York', de Blanca Fernández González (2n ESO C)

Hi, I'm Ella. I live at Perry Street, Greenwich Village. I know every corner of my borough. That's because I have always lived here. At the beginning, I was with my mom, after my dad left us when I was nine, and seven years later with my slack uncle, because my mom had died. I am extremely happy because two days ago I turned 18, so I became the legal owner of my house and my inheritance. My house is next to the best cafeteria in New York, and that's where I work.

I know I'm not an ordinary girl. I guess people follow a rule, well, I simply don't. I like focusing on little details, anything, I enjoy them. I'm sure that if you see a bug, either you kill it or you scream. I don't, I observe it. The way it moves, the colors it has, and sometimes would I even draw it.

There's something I love, and that is imagining people's lives. When I'm in the subway I pick someone, and that's going to be the person I'll create its story about. Every weekend, I pick the metro to go visit my grandma, she's in an asylum, and I spend some time with her. It's on the other side of Manhattan, but I don't care about the distance. I really like spending time in the subway.

Today there's a very well dressed woman, who has brought my attention. She seems to be around 45 years old, and very rich and snob. She has a look of disgust. I'll call her Madison. I'm guessing she's going to her amazing and enormous house at the Upper East Side. She had to get the metro because she's in a hurry for a meeting, her chauffeur is sick or unavailable and she couldn't find a taxi, that's why she is so horrified by this place, because it's her first time in a low-class transport.

When she arrives home, her butler will tell her that their guests are waiting, and she will put on some of her perfume so that they don't notice the "subway smell".

Madison will meet them and be excessively kind, considering the deal she's trying to make has 2 million dollars at stake. When they leave she will complain to her butler, who's tired of her, about how annoying they were. In the afternoon, her 14-year-old son will arrive from school, but her sister won't be with him, that won't be a surprise for either of them. Her oldest daughter was 17, and it's been a while since she was acting rebellious, Madison thinks it's because she divorced his father to be with the woman she is with right now. She will call her daughter but there will be no response, then she'll send her butler to pick her up, Madison guesses she is at her boyfriend's house. He lives in Brooklyn and she's sure that her daughter is only dating him because she knows she won't approve it. A bit later, her wife will arrive from work and Madison will explain her daughter's rebellion act to make sure that when the butler brings her home, her daughter will be grounded.

She got off at this stop. Time to look for another person.

There's a man who walked in talking over his phone. I can notice his strong accent and his broke voice, it seems like he has cried. Let's call him Frank. He hangs up and sits in a priority seat. That's wrong, I hope that if he sees someone who needs the seat, he offers his. Anyway, I can see tears in his eyes. He takes a photo out of his pocket and I can see a nostalgic smile drawn on his face. He's dressed in black, looks like he's coming from a funeral. He seems to be between 50 and 60 years so I guess one of her parents died, maybe even both of them, who knows, but let's say it was her mom. I'll assume he is from Texas (because of the accent I mentioned before). Maybe his dad is the typical tough man, and that doesn't allow Frank or his father to cry. That would explain the fact that he's trying to repress his tears. When he arrives at his regular house in New Jersey there are two things he will possibly do. One of them would be crying or expressing his feelings somehow so that the pain slowly goes away. He could also "be a man" and just do something his old man would be proud of, like grab a couple of beers and watch a baseball game.

I think I don't have much more left to say about this man. Let's see if I can find someone else.

I can see two drag queens. Well, not just see, I hear them, everybody does. They are being too loud. I'll call the tall one Charley and the short one Dakota. Let's see... it's 9 pm and I am hearing one of them talking about how great something is going to be, so I am guessing that they are headed to one of those small theatres where they will perform. I also heard that Charley is new here, so Dakota is offering her house to stay. When they finish their show, they will head off to Dakota's house in Queens. Charley will be scared because she's heard about plenty of cases where drag queens or people who show their sexuality and is not straight have been beaten up. The reason for that is that unfortunately, there are still people who think that when someone is not man, white and straight, they are less and that they have the right to hurt those people. But Dakota is used to it and will keep Charley calm.

Oh! This is my stop, see you!

Ella

Blanca Fernández González

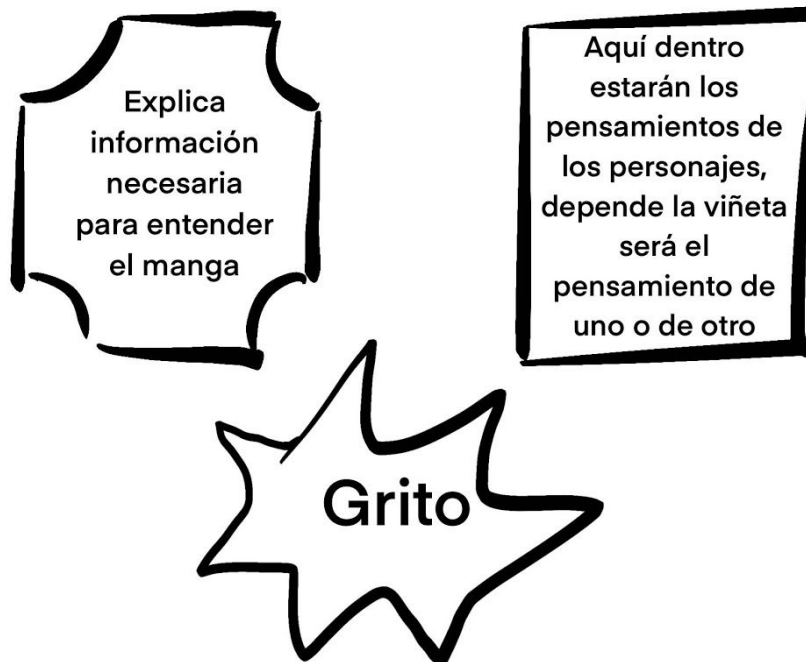
Modalitat de còmic

Primer premi: 'Mi hermana fantasma', d'Irene Tur Fleta (2n ESO
C)

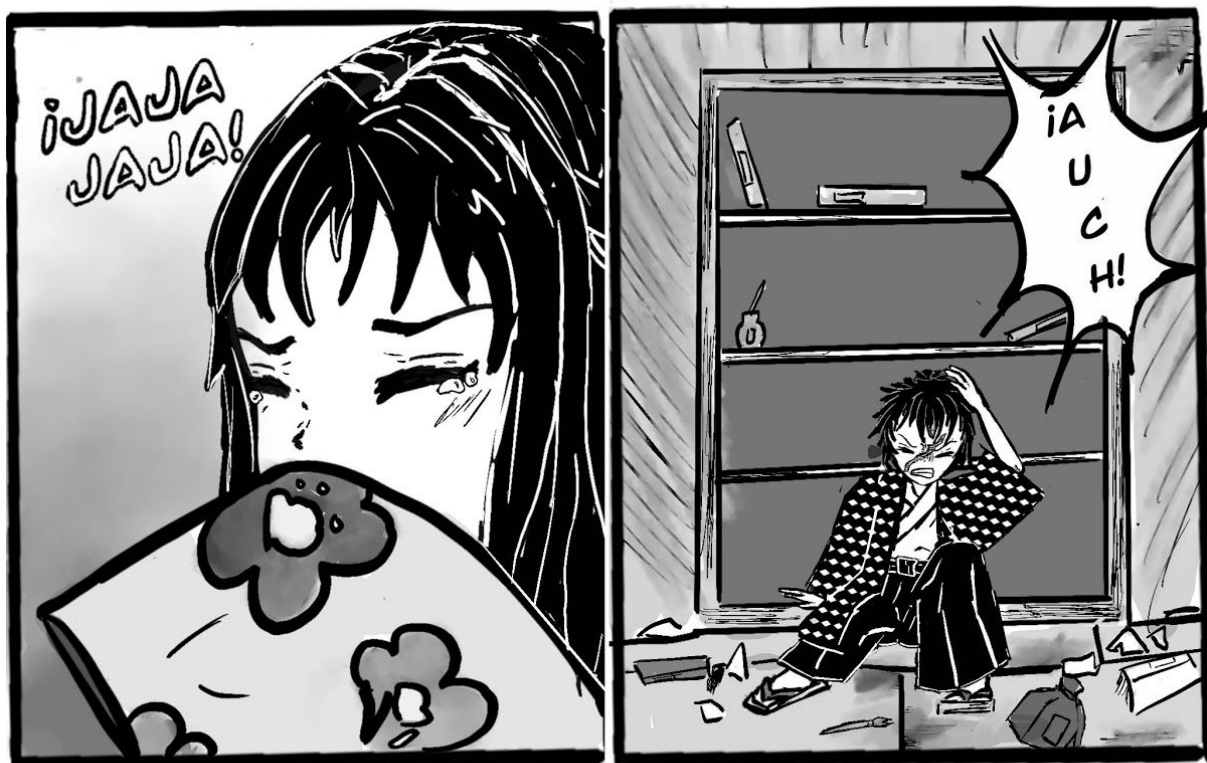
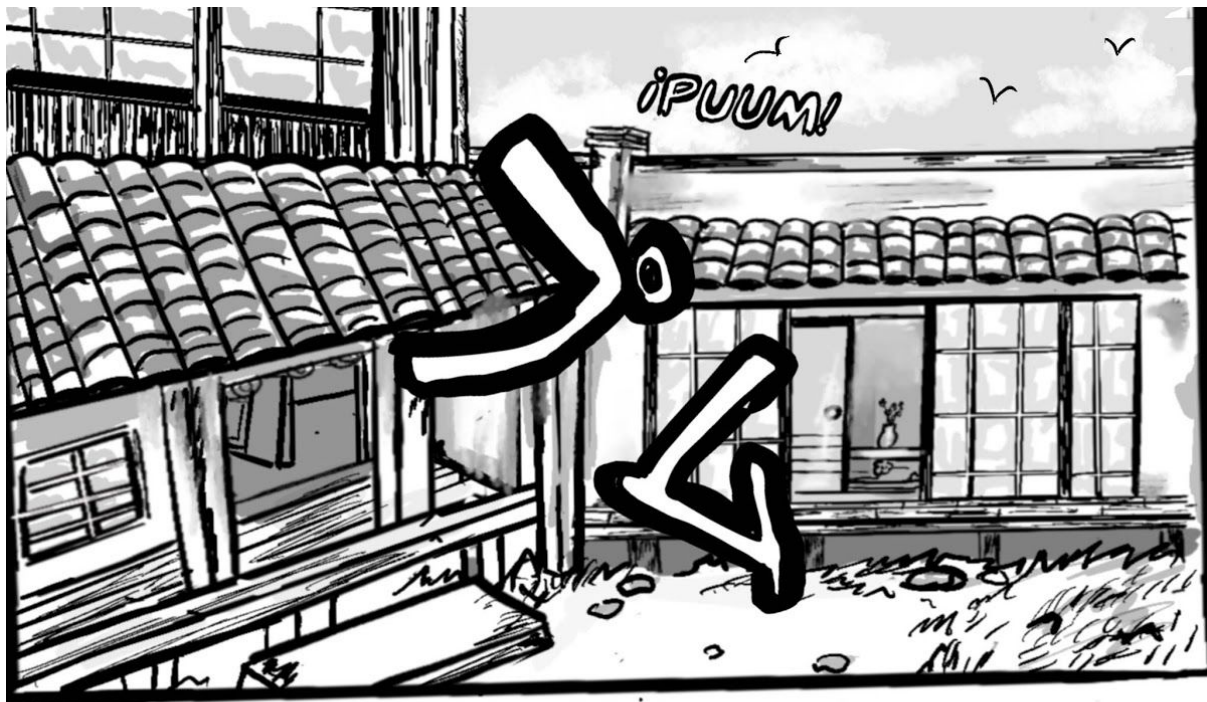
Creado por: IT

Aviso

**Esto es un manga, es decir que
las viñetas se leen de derecha
a izquierda, no como un cómic
que es al revés.**

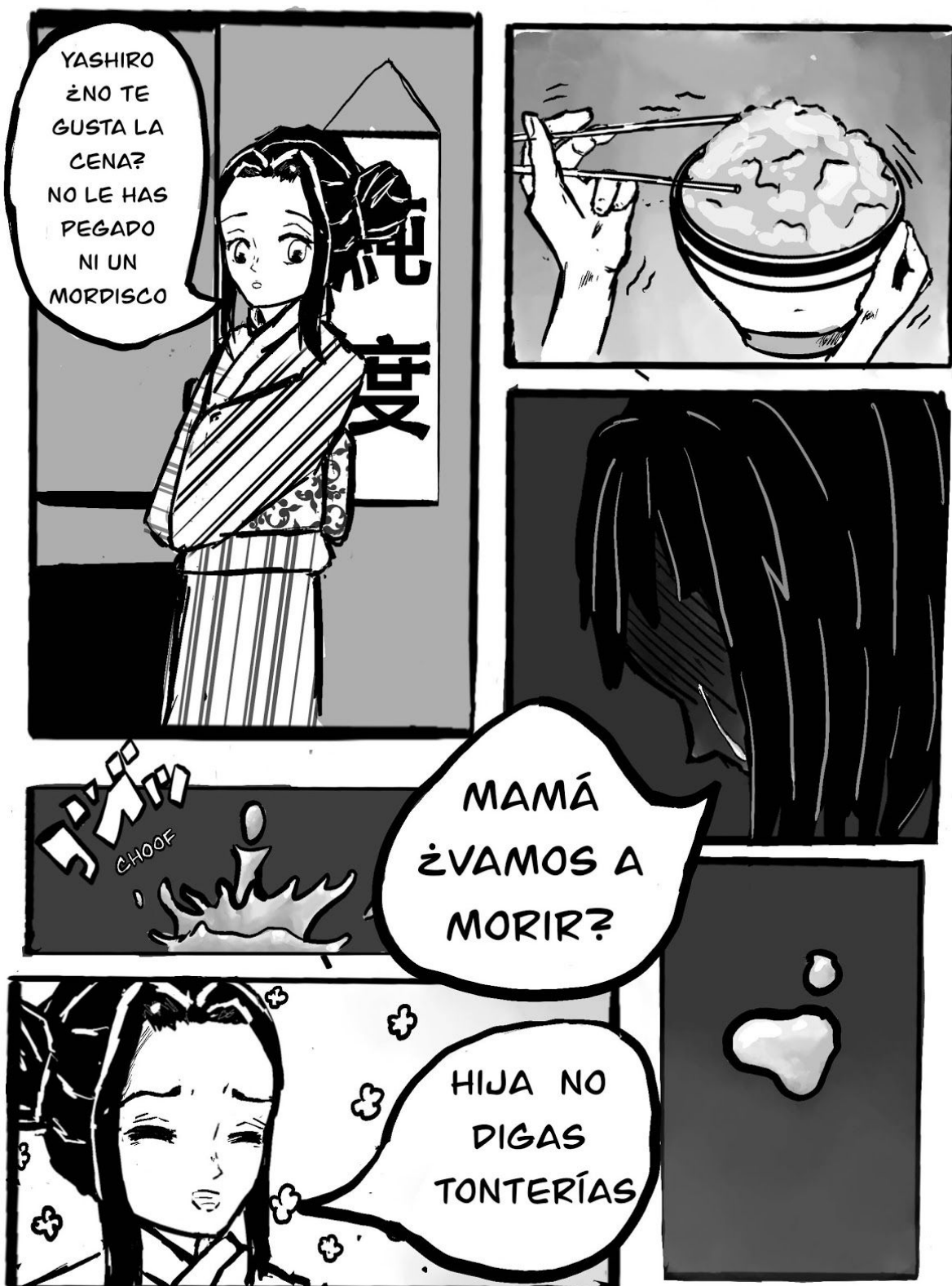

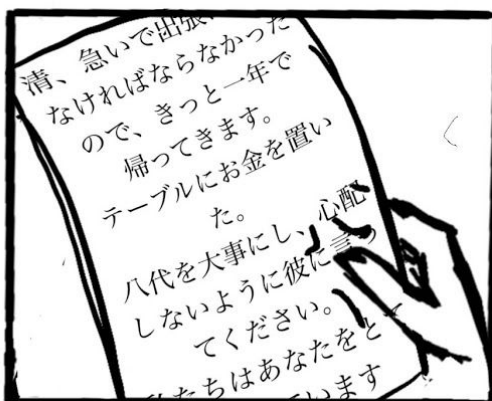
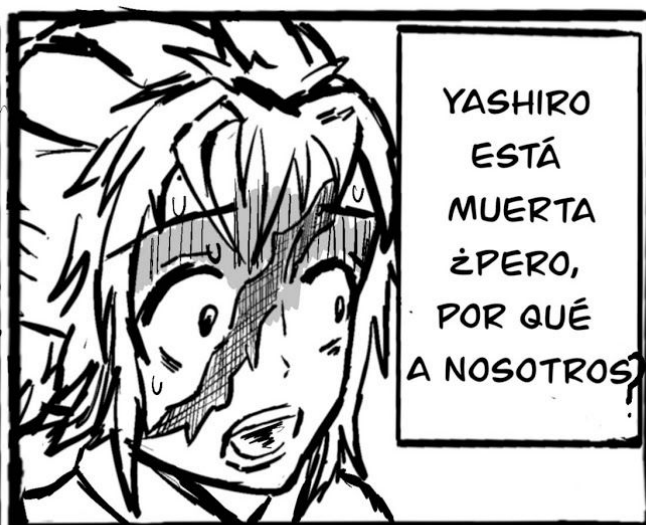

KIYOSHI TUVIMOS QUE HACER UN VIAJE DE NEGOCIOS MUY URGENTE, ASÍ QUE DEFINITIVAMENTE REGRESAREMOS EN UN AÑO. TENÉIS DINERO EN LA MESA. CUIDA DE YASHIRO Y DILE QUE NO SE PREOCUPE. TE QUEREMOS MUCHO

LOS EXORCISTAS, SON
 ESAS PERSONAS QUE
 CAZAN A LOS FANTASMA
 A CAMBIO DE GRANDES
 RECONPENSAS.
 PARA PODER SER UNO
 DE ELLOS TIENES QUE
 HACER UN
 ENTRENAMIENTO
 ESPECIALIZADO QUE
 DURA AÑOS.

YASHIRO CONVERTIDA EN
 ZORRO

